

DE BRUG VAN VERTROUWEN

Faas zat op zijn kamer, dromend bij het kleine rode deurtje naast zijn bed. Elke keer als hij ernaar keek, voelde hij een zachte spanning in zijn buik. Alsof het deurtje hem riep. Met een kriebelend gevoel kroop hij dichterbij, legde zijn hand op het gouden handvat en voelde meteen hoe de wereld begon te draaien.

Zijn lichaam werd kleiner, zijn kamer werd groter — en voor hij het wist, stond hij weer voor het deurtje, nu in klein formaat. Hij glimlachte en stapte naar binnen.

Aan de andere kant bevond Faas zichzelf op een open grasveld, waar het zonlicht glinsterde op een brede, blauwe rivier. Midden over het water lag een brug van licht en kleur — een regenboogbrug die zachtjes oplichtte alsof hij ademde. Elke keer als Faas knipperde met zijn ogen, leken de kleuren een klein beetje te verschuiven, alsof de brug met hem mee bewoog.

Net toen hij zich afvroeg of hij het wel durfde, klonk er een stemmetje: "Hoi! Wie ben jij?"

Faas draaide zich om en zag een elfje met vleugels die glinsterden als glitterlijm. Ze was zo klein dat ze met gemak op een boterham zou passen. "Ik ben Faas," zei hij. "En ik heb geen idee wat ik hier moet doen."

Het elfje lachte en zwaaide een rondje in de lucht. "Dit is de Regenboogbrug. Die verschijnt alleen voor mensen die durven te geloven in zichzelf."

Faas keek naar de brug, en zijn knieën werden meteen wiebelig. "Wat als ik erdoorheen zak?"

"Dan word je nat," zei het elfje droog, "maar je kunt ook gewoon op jezelf vertrouwen."

Faas trok een gek gezicht. "Ik hoop dat ik geen natte sokken krijg." Hij zette een voet op de brug. Tot zijn verrassing voelde het alsof hij op stevig rubber stapte. "Hé, het houdt me!" riep hij verbaasd.

Het elfje zweefde voor hem uit. "Zolang je gelooft dat je het kunt, blijft de brug stevig."

Met elke stap voelde Faas zich zekerder. De brug gloeide op onder zijn voeten, en toen hij halverwege was, float hij zelfs een deuntje. Maar toen keek hij naar beneden. Meteen begon de brug te wiebelen als een springkussen met te veel kinderen erop.

"Oh nee!" riep hij. "Ik word misselijk!"

"Kijk vooruit, Faas!" riep het elfje. "Niet naar beneden. Dat helpt nooit."

Faas keek naar de overkant, kneep zijn ogen dicht en zei tegen zichzelf: "Ik kan dit. Ik ben Faas. Ik ben slim, grappig en ik wil droge sokken." En toen ... werd de brug weer rustig.

Hij liep verder en voor hij het wist, stond hij veilig aan de overkant.

Het elfje klapte in haar kleine handjes. "Zie je wel? Vertrouwen is de truc!" Faas moest lachen. "Dat had ik niet verwacht. Ik dacht echt dat ik in de soep zou zakken."

Het elfje zweefde om hem heen in kleine cirkeltjes. "Kom, je hebt nog iets te ontdekken."

Aan de andere kant van de brug lag een dorpje in de lucht. De huisjes zweefden, gedragen door regenbooglicht. De bewoners waren sterachtige wezentjes die lachten en dansten.

"Welkom, Faas," zei een van hen. "Je bent de brug overgegaan. Dat betekent dat jij het geheim van onze wereld mag ontdekken."

Het geheim, zo vertelden ze hem, was vertrouwen. Iedereen heeft een innerlijke kracht, maar je moet erin durven geloven. Toen Faas dat besepte, voelde hij zichzelf ineens een stukje van de grond loskomen. Hij zweefde! Lachend draaide hij rond in de lucht.

"Let op!" riep een van de sterwezens lachend. "Niet te hard lachen, anders vlieg je achterstevoren!"

Faas draaide inderdaad een halve pirouette in de lucht en begon toen te giechelen. Hij zweefde langs huisjes met glimmende daken, vloog onder regenboogbogen door, en belandde op een zacht wolkje dat voelde als suikerspin. Op het dorpsplein stond een fontein waar geen water uitkwam maar licht. Faas stak zijn hand erin en voelde het kriebelen, alsof iemand met een veertje over zijn handpalm streek. "Dit is licht dat je blij maakt," legde een sterwezen uit. "Elke keer als je jezelf vertrouwt, draag je een beetje van dat licht met je mee."

Faas keek verwonderd naar zijn handen. "Dus ... vertrouwen kun je echt voelen?" "Jazeker," knikte het elfje. "En het mooiste is: je kunt het ook uitdelen."

Toen mocht Faas meedoen aan een bijzonder spel. De sterwezens verstopten stukjes van hun licht in zwevende luchtballen. Faas moest ze vangen, maar ze bewogen alleen als hij echt geloofde dat hij ze kon raken. Eerst miste hij telkens, maar toen hij zijn ogen sloot, diep ademhaalde en riep: "Ik kan het!" — klapte er een ballon open, recht boven zijn hoofd.

"Ja!" riep hij uitgelaten. "Ik heb 'm!"

De sterwezens juichten. Het elfje lachte. "Nu weet je hoe het voelt om je eigen licht te vinden."

Na een tijdje, toen de lucht langzaam veranderde van helder blauw naar roze avondlicht, voelde Faas dat het tijd was om terug te gaan. Hij nam afscheid van de sterwezens, gaf het elfje een mini-high five en liep terug naar het begin van de brug.

De regenboogbrug was er nog steeds, maar hij wist dat die misschien alleen voor hem zichtbaar was. Met rustige passen liep hij terug naar de overkant. Het voelde nu als een gewone brug — niet omdat de magie weg was, maar omdat Faas zelf veranderd was.